

'Charles Lewinsky is een briljante verteller van begin tot eind.' – *Main-Echo*

Charles Lewinsky

Tien-en-een-nacht

ROMAN | SIGNATUUR

Over het boek

Charles Lewinsky toont zich opnieuw een verbluffend goede verteller.

In het vervallen Palace Hotel bezoekt een ordinaire schurk een wat oudere prostituee om haar verhalen te laten vertellen. Dat kan ze namelijk uitstekend.

Tien-en-een verhalen vertelt deze moderne Sheherazade aan haar klant. Over een zelfmoordenaar die helemaal niet blij is met zijn redding; over iemand die al gestorven is maar dat zelf nog niet doorheeft; over een man met twee hoofden die ongewone gesprekken voeren. Wat je zoal vertelt om een klant in een goed humeur te houden. En allemaal cirkelen ze om de vraag: wat maakt een mensenleven – en waarom is het verzinsel vaak waarachtiger dan de werkelijkheid? Komisch en vol leedvermaak, sarcastisch en melancholisch, en vooral verrassend.

De pers over het boek/de auteur

‘Spijtig dat Charles Lewinsky als moderne Sheherazade slechts tien-en-een verhalen vertelt in plaats van duizend-en-een; het is echt zó eenvoudig om verslaafd te raken aan deze eigenzinnige en fantastische verhalen over de hoer die haar koning dient.’
– *Main-Echo*

‘De auteur kan met slechts enkele penseelstreken kleurrijke en levendige personages neerzetten; hij schrijft prachtige dialogen.’ – *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

‘Ondanks de af en toe dramatische en tragische gebeurtenissen in de verhalen van de prinses is er toch sprake van een fascinerende lichtheid, ogenschijnlijk met speels gemak op papier gezet. Het resultaat is een intens grappige tragikomedie.’
– *Aargauer Zeitung*

‘Alle elf de verhalen zijn vakkundig geconstrueerd en de spanning wordt goed opgebouwd met verrassende en vaak geestige wendingen. In hun karakteristieke, korte dialogen komen de intelligente prinses en haar weerzinwekkende toehoorder echt tot leven. Tegelijkertijd vertraagt geen enkel onnodig woord het hoge tempo van de verhalen.’ – *Berner Zeitung*

‘De verhalen zijn zo bijzonder en fantasierijk, en zo pakkend verteld dat de lezer ondanks alle zwartgalligheid en hopeloosheid verder moet lezen. Het beste zijn de verhalen waarin het vertellen zelf een thema is.’ – *Der Bund*

‘Fascinerend leesgenoegen voor een korte nacht.’ – *Aargauer Zeitung*

Over de auteur

Charles Lewinsky (1946) woont in Zürich en Frankrijk. Hij heeft jarenlang gewerkt als dramaturg, regisseur en redacteur; hij schrijft romans, toneelstukken en televisiescripts. Zijn boeken zijn vertaald in het Frans, Engels, Italiaans, Spaans, Zweeds, Chinees, Hebreeuws en Deens. Van *Het lot van de familie Meijer* werden in Nederland ruim 300.000 exemplaren verkocht. *Terugkeer ongewenst* (Signatuur, 2012) was in 2011 finalist voor de Zwitserse Boekenprijs.

Van dezelfde auteur

Het lot van de familie Meijer
De verborgen geschiedenis van Courtillon
Terugkeer ongewenst

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Charles Lewinsky

Tien-en-*een*-nacht

Vertaald door Elly Schippers

SIGNATUUR

2013

© Nagel & Kimche im Carl Hanser Verlag München 2008
Oorspronkelijke titel: Zehndeine Nacht
Oorspronkelijk verschenen bij Nagel & Kimche
Vertaald uit het Duits door Elly Schippers
© 2013 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Elly Schippers
Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/ Thinkstock
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN gebonden editie 978 90 5672 392 7
ISBN e-book 978 90 449 6230 7
NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

De sultan wilde weten hoe het verhaal verderging en besloot daarom Sheherazade nog een dag langer te laten leven.

– VERHALEN UIT DUIZEND-EN-EEN-NACHT

Het paleis

Het gebouw was ooit een hotel geweest. Minder deftig dan het in zijn beste tijden had willen lijken, maar toch. De neonletters op de voorgevel waren verwijderd. De contouren ervan waren nog te lezen: PALACE.

Je kon er nog altijd wonen, al zou je het niet zeggen.

Jaren geleden was tijdens een ruzie die sommige bewoners zich nog konden herinneren, de grote ruit van de hoofdingang gesneuveld. De deur was dichtgetimmerd en sindsdien kon je alleen naar binnen door de oude dienstingang op de binnenplaats. Die was niet makkelijk te vinden, maar wie hier thuis hoorde, wist de weg en vreemdelingen waren niet welkom. Je opende de metalen deur, die altijd op een kier stond, en liep dan dwars door de keuken, waar groene schimmelsporen op de muur de contouren aangaven van allang weggehaalde fornuizen. Vandaar kwam je via de weg die de kelners vroeger namen in de eetzaal, waar het skelet van een kroonluchter aan het plafond hing. Iemand had er zorgvuldig de geslepen glasprisma's af gehaald. Daar vond je altijd wel een koper voor.

Daarna liep je door de foyer, waar tegen de pilaren fietsen stonden, waarvan er niet één compleet was. Een met lege flessen volgegooide kinderwagen wachtte al jaren tot hij werd weggehaald. Op de verlaten balie van de portier stonden, keurig in het gelid, verschillende paren afgetrapte schoenen. Een balpen bungelde zonder stift aan een metalen spiraal. Inschrijfformulieren werden hier allang niet meer ingevuld. Toch waren de

kamers op de vier verdiepingen bijna allemaal verhuurd.

Op de trap naar boven lag nog een verschoten rode loper. Sommige van de koperen roeden waarmee hij vroeger vastzat, waren losgeschoten. Je moest je voeten voorzichtig neerzetten om niet te struikelen. De lift was defect.

De gangen zagen er op alle verdiepingen hetzelfde uit. Tussen twee deuren zat telkens een lichte vierhoek op de muur. In die lege lijsten van verwijderde schilderijen had iemand met een kinderlijk handschrift keurig opgeschreven wat daar ooit te zien was geweest: Florence, Parijs, het strand van Rio de Janeiro.

Sommige gasten logeerden maar een paar dagen in het Palace, andere woonden er al jaren. Je kon het verschil aan de deuren zien. Wie hier al wat langer verbleef, had meestal meer dan één slot aangebracht.

De huur werd contant betaald. De mannen die het geld inden, kwamen altijd met z'n tweeën.

De prinses had een tweepersoonskamer, wat niet veel wilde zeggen. Hij was niet veel groter dan de andere, maar lag aan de straatkant en niet aan de binnenplaats, waardoor hij wat lichter was. Het maakte haar niets uit. Overdag sliep ze meestal. Ze had een eigen badkamer en dat was belangrijk in haar beroep.

De meubels had ze in de loop der jaren zelf aangeschaft of cadeau gekregen. Ze had er zo weinig interesse voor dat ze niet meer dan het hoogstnodige had verzameld. Een bed natuurlijk, breed genoeg voor twee personen, maar toch zo smal dat je er ook alleen in kon liggen zonder iets te missen. Een nachtkastje met een marmeren blad. Twee stoelen waar de bezoekers hun kleren op konden leggen. Een kast met daarop de grote koffer die ze ooit zou pakken om weg te gaan en niet meer terug te komen.

Op de muren had ze ansichtkaarten geprikt, landschappen met watervallen en zonsondergangen. Als iemand de kleurige prenten van de muur had gehaald en ze had omgedraaid, was hem meteen opgevallen dat er geen groet op stond. Ze had ze

zelf meegebracht in de tijd dat ze zich nog vakanties kon veroorloven. Maar er was niemand die de kaarten omdraaide.

Ook het kleed was afkomstig van een reis. Soms herinnerde ze zich hoe kleurig het ooit was geweest. Het kon niet tegen het zonlicht en dat begreep ze.

Het was geen mooie kamer. In de vloerbedekking zaten brandgaatjes en het plafond zat vol vochtplekken. Op een keer had ze een emmertje witte verf gekocht om het over te schilderen, maar ze had er nooit genoeg puf voor gehad. Sindsdien stond het emmertje in de badkamer in de weg. De verf was al lang ingedroogd.

De vensterbank was door een van de vorige huurders verbreed, zodat je er ook aan kon eten. Ze zou over haar bord heen naar de straat kunnen kijken, maar ze liet de gordijnen meestal dicht. Er viel toch niets te zien.

Ze kende het Palace nog uit zijn betere tijden, die ook niet goed waren geweest. Het lag toen gunstig voor haar werk, niet alleen omdat het dicht bij het station was, maar vooral ook vanwege de vele bars in de buurt, waar altijd genoeg klanten te vinden waren.

Toen.

De rode pluchen bars waren nu heel gewone kroegen, vol dronkenlappen die hun kleine beetje geld liever investeerden in de volgende en de daaropvolgende fles. En op elke hoek loerde de concurrentie van de meisjes die bij iedereen in de auto stapten om aan geld te komen voor de volgende shot. De goede tijden behoorden allang tot het verleden.

De tijden waarin je nog van een toekomst kon dromen.

Toen.

Toen was ze zwanger geworden. Dat was langer geleden dan ze voor zichzelf toe wilde geven. Ze had plannen gemaakt om eruit te stappen, te emigreren en een nieuw leven te beginnen. Ze had de grote koffer gekocht. Daarna had ze het kind weg laten halen en zichzelf wijsgemaakt dat het zo beter was.

Het was niet beter geweest. Maar als je gaat terugdenken aan oude illusies, zit je fout. Dan droom je alleen maar akelig.

De prinses was ouder geworden, dat viel niet te ontkennen. Als ze zichzelf in de spiegel bekeek, herkende ze haar eigen gezicht bijna niet meer en toch kon ze zich er met de dag minder van overtuigen dat het ooit anders was geweest. Misschien lag het aan de spiegel. Hij hing er al tijden en had doffe plekken.

Misschien lag het ook wel aan haar.

‘Je hebt vermoeid vlees,’ had een klant al eens tegen haar gezegd en ze had hem niet tegengesproken.

Ze was moe.

Het aantal klanten was afgenomen en de paar die de weg door de dienstingang nog wel wisten te vinden, zochten bij haar niet meer hetzelfde als vroeger. Geen opwinding en avontuur, maar rust en troost. Hoe gewoner ze waren, hoe meer ze de bevestiging nodig hadden bijzondere mensen te zijn, met lotgevallen zoals alleen zij die hadden moeten doorstaan. De prinses nam hen in haar armen en hielp hen zichzelf iets wijs te maken. Ze verzong een werkelijkheid waarin ze zich thuis konden voelen. Ze vertelde hun alle verhalen die ze graag wilden horen.

Het vertellen bespaarde haar heel wat andere dingen en daarom deed ze erg haar best.

Toch waren er op een gegeven moment bijna geen klanten meer overgebleven. Er was er maar één, niet de aangenaamste, die nog geregeld kwam. Meestal betaalde hij zelfs. Ze moest toegeven dat het haar eigen schuld was. Ze had meer moeite moeten doen. Aantrekkelijker moeten blijven. Maar verhalen verzinnen was eenvoudiger.

Hun eerste ontmoeting was toeval geweest. Hij deed zaken in het hotel, zoals hij overal zaken deed, en iemand had hem over haar verteld. Waarschijnlijk niet veel goeds, maar dat beviel hem juist. Hij had zelf een slechte reputatie en was daar trots op. Ook hij had zijn beste tijd gehad.

Bovendien had hij iemand nodig met wie hij kon doen wat hij wilde.

De eerste keer leek hij iemand die niet zo nodig hoefde. Die alleen maar toegaf aan een gril omdat hij zich dat kon veroorloven. Maar al gauw deed hij alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Alsof hij bij haar thuis was.

De belangrijkste dingen die een mens nodig heeft, had hij bij haar gestald: een tandenborstel, een pyjama en zijn goedkope whisky. Hij had zich ook de duurste kunnen permitteren, maar hij was nu eenmaal aan die andere gewend.

Soms bleef hij zelfs de hele nacht.

Hij noemde haar prinses omdat ze hem in de rosse buurt de koning noemden, een naam die hij droeg als het litteken van een gewonnen knokpartij. Zijn uitleg over de herkomst van die bijnaam was niet altijd dezelfde. Ze wees hem daar niet op. Je kon hem maar beter niet tegenspreken.

Hij sloeg haar niet al te vaak en als hij het deed, had hij er achteraf spijt van en maakte hij het weer goed. Zodoende kon ze de huur betalen.

Hij kwam ook niet daarvoor, tenminste niet altijd. Hij kwam om zich verhalen te laten vertellen, passend bij zijn humeur en nooit twee keer hetzelfde.

Ze nam zich steeds weer voor de verhalen van tevoren te bedenken, maar meestal vergat ze het. Gelukkig was hij gauw tevreden.

Als ze maar vertelde.

De tweede nacht

‘Er was eens een man,’ zei de prinses, ‘die twee hoofden had.’

‘Geef mij maar twee pikken,’ zei de koning.

‘Heb je die dan niet?’ vroeg de prinses, die wist hoe ze haar klanten moest vleien.

‘Dat lijkt maar zo,’ zei de koning.

De prinses kruiste haar armen achter haar hoofd en zocht op het plafond naar die ene vochtplek die steeds weer van vorm veranderde. Soms zag hij eruit als een gepakte koffer en soms als een doodskist. Vandaag was de plek een schip, op weg naar een ver land. Een land heel ver weg.

‘Een man met twee hoofden,’ bracht de koning haar in herinnering. Het klonk niet eens ongeduldig. Als ze geluk had, viel hij misschien gauw in slaap.

‘Al bij de echo hadden ze iets ongewoons gezien,’ zei ze. ‘Met een in het begin van de zwangerschap. Een gezwel, vermoedden ze. In elk geval iets wat er niet hoorde. Daar waren ze op voorbereid. Maar toen bleken het twee hoofden te zijn, en allebei volkomen gezond. Allebei hadden ze blauwe ogen. Allebei vertrokken ze in het plotselinge licht hun gezicht. En allebei schreeuwden ze. Ze moesten het met één paar longen doen, maar ze konden heel hard schreeuwen.’

‘Hoe zaten ze vast?’ vroeg de koning. ‘Ik bedoel, waren er twee halzen naast elkaar, of hoe zat dat?’

Over dat deel van het verhaal had de prinses nog niet nagedacht en ze moest nu heel vlug praten, zodat niet te horen was

dat ze improviseerde. De koning wilde waar voor zijn geld. ‘De hals splitste zich op halve hoogte,’ zei ze. ‘Eerst was het er maar één en daarna werden het er twee.’

‘Zoals in jouw badkamer dezelfde leiding het bidet en de wc van water voorziet?’ vroeg de koning.

‘Ja,’ zei de prinses, ‘zoals in mijn badkamer dezelfde leiding het bidet en de wc van water voorziet.’

‘Ik had niet gedacht dat dat kon,’ zei de koning. ‘Met hoofden, bedoel ik.’

‘Als het elke dag voorkwam, hoefde ik je het verhaal niet te vertellen.’

‘Dat is ook weer waar,’ zei de koning.

‘Het ene hoofd,’ zei de prinses, ‘helde een beetje naar links en het andere naar rechts. Als ze ongecontroleerd en zonder opzet bewogen, raakten de oren elkaar. Fijne, piepkleine oortjes, zo doorzichtig dat het leek of je het bloed zag kloppen. Twee perfect gevormde oortjes, als geliefden tegen elkaar aan gevlijd.’

‘Heb jij eigenlijk kinderen?’ vroeg de koning.

‘Dat hoort niet bij het verhaal.’

‘Maar ik wil het weten,’ zei de koning.

De vochtplek was een schip, onderweg naar een ver land.

‘Nee,’ zei de prinses, ‘ik heb geen kinderen.’

‘Dat is maar goed ook,’ zei de koning. ‘Ik kan die strepen op de buik niet uitstaan. Ga door!’

‘Er werd een operatie voorbereid,’ zei de prinses, ‘maar ...’

‘Wat voor operatie?’ wilde de koning weten.

‘Een van de hoofden moest natuurlijk verwijderd worden. Alleen wisten de artsen niet welk van de twee.’

‘Verwijderd?’ vroeg de koning. ‘Je bedoelt: afgesneden?’

‘Iedereen was het erover eens dat een mens niet met twee hoofden kan leven.’

De koning tikte met zijn nagels ritmisch tegen zijn tanden, zoals hij wel vaker deed als hij ergens over nadacht. De prinses zweeg, dankbaar voor de onderbreking.

De vochtplek op het plafond was toch geen schip. Het was een vogel, een grote, sterke vogel. Je kon op zijn rug gaan zitten en wegvliegen.

Na een poosje werd het getik van de nagels langzamer en ten slotte hield het helemaal op. 'Als ik een mens met twee hoofden had,' zei de koning, 'zou ik miljoenen verdienen.'

'Dat zal best,' zei de prinses.

'Vijftigduizend voor één enkele foto. Minstens. En voor een optreden op tv ...'

'Wil je het verhaal horen?' vroeg de prinses.

'Vertel!' zei de koning.

'Ze sneden dus één hoofd af,' zei ze.

'Welk hoofd? Ze leefden toch allebei?'

'Dat was juist het probleem. De artsen konden maar geen beslissing nemen. Het ene hoofd had een beetje meer haar, maar bij het andere waren de wimpers langer. Ragfijne wimpers.'

Een vogel waarmee je weg kon vliegen.

'Toen hebben ze het maar aan het toeval overgelaten,' zei de prinses.

'Waarom hebben ze het niet aan de moeder gevraagd?'

'In het verhaal komt geen moeder voor.'

'Schreeuw niet zo tegen me,' zei de koning.

'Sorry,' zei de prinses.

'Het is al goed,' zei de koning.

'Ze legden een wegwerpspuit op de operatietafel,' vertelde ze verder, 'en draaiden die rond. Toen de spuit tot stilstand kwam, wees de naald naar het linkerhoofd van de baby, en dus werd dat verwijderd.'

'Was dat het hoofd met het haar?' vroeg de koning.

'Nee, met de wimpers.'

'Het was vast een moeilijke operatie,' zei de koning.

'Dat viel mee,' zei de prinses. 'Zoiets kunnen ze tegenwoordig heel goed. Het afgesneden hoofd deden ze in een glazen pot, ze vulden die met sterk water en gaven hem aan de moeder mee naar huis.'

‘Ik dacht dat er in het verhaal geen moeder voorkwam.’

‘Ze komt ook niet voor,’ zei de prinses, ‘maar ze bestaat wel. Het jongetje herstelde heel snel van de operatie. Alleen aan de linkerkant van zijn hals bleef een litteken achter. Later, toen hij ouder was, vertelde hij op school dat hij daar door een voetbal was geraakt.

De pot met het hoofd stond altijd op zijn nachtkastje. Hij wende zich aan om het hoofd voor het slapengaan “Welterusten” en na het wakker worden “Goedemorgen” te wensen. Hij had de indruk dat het glimlachte als hij het begroette, en verdrietig keek als hij het een keer vergat.’

‘Je kunt je van alles verbeelden,’ zei de koning.

‘Dat klopt,’ zei de prinses. ‘Anders was het niet uit te houden. Er was nog iets wat de jongen opviel, of misschien – waarschijnlijk heb je gelijk – verbeeldde hij het zich maar: de pot leek steeds kleiner te worden. In het begin had het hoofd meer dan genoeg plaats, je kon de pot draaien en dan draaide het hoofd langzaam met het water mee. Maar nu zat het vast, het drukte zijn ene wang tegen de binnenkant van het glas alsof er aan de buitenkant iets te horen was. Als je vroeger vriendschappelijk tegen het glas tikte, leek het of het hoofd beleefd of zelfs dankbaar terugglimlachte. Nu kromp het telkens in elkaar alsof het de bijna-aanraking graag had ontweken.’

‘En?’ vroeg de koning. ‘Was de pot inderdaad kleiner geworden?’

‘Nee,’ zei de prinses. ‘Het hoofd was gegroeid. In dezelfde mate en hetzelfde tempo als het hoofd van de jongen bij wie het op zijn nachtkastje stond.’

‘Heb je het verhaal zelf bedacht?’ vroeg de koning.

‘Voor een deel,’ zei de prinses. ‘Het hoofd was dus gegroeid, het groeide steeds verder en ten slotte barstte de pot. Dat gebeurde midden in de nacht en de jongen werd wakker, niet van het geluid, maar omdat zijn laken opeens nat was. Het water waarin het hoofd al die jaren had gedreven, was plakkerig en de

geur deed hem denken aan het scheikundelokaal van de hoogste klas, waar hij een keer naar binnen was geslopen om te laten zien dat hij dat durfde.’

‘En het hoofd?’

‘Dat lag naast hem in bed en zei steeds weer: “Ah, zo is het beter. Zo is het veel beter.”’

‘Een dood hoofd dat kan praten. Je verhaal wordt steeds interessanter.’ Afhankelijk van wat de koning overdag had meege maakt, mocht hij ’s nachts graag een beetje griezelen.

‘Het hoofd was niet dood,’ zei de prinses. ‘Het was blijven leven. En nu zijn mond en zijn neus niet meer verstopt zaten met chemische prut, begon het nog veel meer te leven. Al die jaren had het niet kunnen praten en dat haalde het nu in.’

‘En het vertelde waarschijnlijk heel wijze dingen.’ De koning hield ervan om het verdere verloop van haar verhalen te raden, maar hij werd boos als zijn vermoeden bleek te kloppen. Hij wilde zijn goeie geld niet uitgeven voor dingen die hij zelf ook kon verzinnen.

‘Geen wijze dingen,’ zei de prinses dan ook. ‘Het hoofd was pas zeven en op die leeftijd heb je nog niet veel verstandigs te vertellen! Maar het was een goede waarnemer. In zijn pot had het nooit iets anders kunnen doen dan kijken en luisteren. Het kende alle schoolboeken die de jongen voor zijn huiswerk had gebruikt, het kon alle melodieën neurïen die het op zijn cd-speler had gehoord, en het kon zelfs verklappen wie van zijn vriendjes het in zijn verzameling ontbrekende voetbalplaatje van de keeper van het WK-elftal had gepikt.’

‘Praktisch,’ zei de koning.

‘Heel praktisch,’ beaamde de prinses. ‘De jongen en zijn tweede hoofd waren het er snel over eens dat ze niemand iets over de pas verworven vertrouwelijkheid zouden vertellen. De jongen was bang dat ze hem het hoofd dan zouden afpakken. Bovendien heb je op die leeftijd graag geheimen.’

‘En merkte niemand dat het hoofd niet meer in de pot zat?’

vroeg de koning. ‘Zelfs de moeder van de jongen niet?’

‘Er komt geen moeder in het verhaal voor,’ zei de prinses.

‘Oké, oké,’ zei de koning. ‘Daarom hoef je me nog niet zo af te blaffen.’

‘Sorry,’ zei de prinses.

‘Het is al goed,’ zei de koning.

‘De jongen en zijn tweede hoofd,’ ging ze door, ‘werden goede vrienden. Ze wisten alles van elkaar en vertrouwden elkaar dingen toe waarover je met niemand anders praat. Toen de jongen ouder werd en zijn lichaam begon te veranderen, vertelde hij het hoofd hoe dat voelde. Op zijn beurt beschreef het hoofd hoe moeilijk het was om helemaal geen lichaam te hebben.’

‘Toen ik voor het eerst met een vrouw neukte,’ zei de koning, ‘was ik pas twaalf.’

De vochtplek op het plafond was nu een kanon waarmee je alles kapot kon schieten.

‘Ze wilde niet,’ zei de koning. ‘Maar ik was sterker dan zij.’

Helemaal kapot.

‘Waarom vertel je niet verder?’ vroeg de koning.

‘Als de jongen uit school kwam,’ zei de prinses, ‘moest hij altijd als eerste vertellen wat hij die dag allemaal had meege maakt, zonder ook maar iets weg te laten. Het hoofd wilde elk detail weten, van de intonatie van een stem tot en met de kleur van een trui. Zelfs het beleg van de boterhammen voor in de pauze liet het zich elke dag beschrijven en het kon tien keer doorvragen als het vond dat de smaak van gerookte ham of smeerkaas niet precies genoeg was weergegeven. “Ik kan het zelf immers niet proeven,” zei het hoofd, dat ontzettend nieuwsgierig was.’

‘Behoorlijk lastig,’ zei de koning.

‘Ze waren vrienden,’ zei de prinses.

‘Dat bedoel ik,’ zei de koning. ‘Behoorlijk lastig.’

‘Zo ging het een tijdje door,’ zei de prinses. ‘De jongen maakte de dingen mee en het hoofd kreeg ze te horen. Maar op een

gegeven moment had het niet meer genoeg aan de verhalen uit de tweede hand. “Ik wil er zelf bij zijn,” zei het hoofd. “Kun je me niet meenemen? Eén dag maar?”

Dat ging natuurlijk niet. Je kunt geen hoofd mee naar school nemen en op je tafel zetten. Of met gym aan het wandrek hangen. En hoe moest dat op het schoolplein? In de pauzes wilde het hoofd er per se bij zijn, want de jongen had verteld dat ze dan naar de meisjes keken. Ondanks alle beschrijvingen kon het zich meisjes gewoon niet goed voorstellen.’

‘En wat deden ze toen?’ vroeg de koning.

‘De jongen stopte met voetballen en werd lid van een bowlingclub.’

‘Ben je bezopen?’ vroeg de koning.

‘Niet meer dan nodig,’ zei de prinses.

‘Wat heeft bowling hier nou mee te maken?’

‘De jongen had dan een excuus om een tas aan te schaffen zoals je die bij die sport gebruikt om altijd je eigen bal bij je te hebben. Alleen zat er geen bal in. Hij had twee kijkgaatjes in de stof gemaakt, zodat het hoofd nu voor het eerst ook de dingen kon meemaken die buiten zijn kamer gebeurden. Tijdens de lessen stond het onder de tafel, bij computerspelletjes lag het naast de monitor en het was er zelfs bij toen de jongen voor het eerst met een meisje naar bed ging.’

‘Stoorde dat de jongen niet?’ vroeg de koning.

‘Daar was hij veel te dankbaar voor. Zelf had hij namelijk gedacht dat het meisje niets van hem wilde weten, maar zo’n hoofd heeft veel tijd om te luisteren en na te denken, en daarom had het uit haar manier van praten opgemaakt dat haar nee helemaal geen nee betekende.’

‘Tegen mij heeft nog nooit een meisje nee gezegd,’ zei de koning.

‘Vast niet,’ zei de prinses.

‘Of ze heeft er spijt van gekregen,’ zei de koning.

De vochtplek was nu een wolk. Een donkere wolk. Als je maar

lang genoeg wachtte, barstte de storm vanzelf een keer los.

‘Ga door,’ zei de koning.

‘Een paar jaar waren ze onafscheidelijk,’ zei de prinses. ‘Totdat de jongen – alleen was hij toen al geen jongen meer, maar een jongeman – de tas met het hoofd per ongeluk in een bar liet staan. Hij vergat hem gewoon.’

‘Waardoor?’ vroeg de koning.

‘Wat dacht je?’ zei de prinses.

‘Een meisje,’ zei de koning.

‘Een vrouw,’ zei de prinses. “Zij ziet je wel zitten,” had het hoofd hem toegefluisterd, en zoals altijd had het gelijk. Het was een van die vrouwen die bij de geslachtsdaad schreeuwen ...’

‘Daar hou ik niet van,’ zei de koning. ‘Het leidt me af.’

‘... en de jongeman vroeg zich automatisch af wat het hoofd daar wel van zou zeggen. Op dat moment schoot hem te binnen dat hij de bowlingtas had laten staan. Het liefst was hij meteen weggerend om hem te halen, maar dat was in die situatie niet goed mogelijk.’

‘Hij zat vast,’ zei de koning en hij stikte haast van het lachen. ‘Hij zat vast. Wat je hem?’

‘Ja,’ zei de prinses.

‘Waarom lach je dan niet?’

‘Ik dacht dat je het verhaal wilde horen.’

‘Jij hebt geen gevoel voor humor,’ zei de koning. ‘Dat is je probleem.’

‘Dat zal best,’ zei de prinses.

‘Ga door,’ zei de koning.

‘Toen hij eindelijk bij de bar aankwam, was die al dicht. De volgende dag was hij er zo vroeg dat hij alleen de schoonmaakster aantrof, die niets van een bowlingtas wist. En ook toen later het personeel binnendruppelde, kon niemand zich herinneren zo’n tas gezien te hebben. Ten slotte zat er niets anders op dan bij het bureau voor gevonden voorwerpen te informeren, hoewel hij daar erg bang voor was.’

‘Bang voor het bureau voor gevonden voorwerpen?’ vroeg de koning. ‘Hoe dat zo?’

‘Als de tas daar was geweest, hadden ze hem vast opengemaakt en allerlei onaangename vragen gesteld. Maar er stond geen bowlingtas op de lijst. Er bleef maar één mogelijkheid over: iemand had hem gestolen.’

‘Die zal raar opgekeken hebben toen hij hem openmaakte.’ De koning lachte hoestend. ‘Als ik me voorstel hoe hij de gevonden bal wil uitproberen ...’

‘Misschien,’ zei de prinses. ‘Maar misschien was het ook heel anders. We weten het niet. Het hoofd wilde er niets over vertellen.’

‘Ik dacht dat het hoofd verdwenen was.’

‘Ongeveer een week later stond de tas opeens voor de deur van het huis waar de man woonde. Hij stond daar gewoon op de grond. De man vond hem, rende de trap op, sloot zich op in zijn woning, haalde het hoofd tevoorschijn en vroeg: “Waar heb je gezeten?”

En het hoofd antwoordde: “Dat gaat je geen donder aan.”

De jongeman kon zijn oren niet geloven. Al die jaren waren ze de beste maatjes geweest. Ze hadden elkaar alles verteld, nooit geheimen voor elkaar gehad. En nu er zoiets uitzonderlijks was gebeurd ...

‘Wat was er dan gebeurd?’ vroeg de koning ongeduldig.

‘Ik weet het niet,’ zei de prinses. ‘Het hoofd heeft nooit over zijn belevenissen gepraat.’

‘Je zou iets kunnen bedenken,’ zei de koning. ‘Heeft die jongen er dan niet naar gevraagd?’

‘Telkens weer,’ zei de prinses. ‘Hij kon niet geloven dat het hoofd hem iets niet wilde vertellen. Hij bleef maar vragen. Maar het hoofd kneep alleen zijn ogen stijf dicht – dat was zijn manier om iets te weigeren, het kon zich tenslotte niet zelf schudden – en zei: “Ik wil ook weleens iets voor me houden.”

‘Ik heb je altijd alles verteld,’ zei de jongeman verwijtend.

‘Je hebt me laten staan,’ zei het hoofd. “In een bar.”

“Dat was toch per ongeluk.”

“Dat kan best,” zei het hoofd. “En ik ben per ongeluk vergeten wat er de afgelopen week is gebeurd.” Het hoofd zei het bitter en sarcastisch, wat nooit zijn gewoonte was geweest. Sinds de dag dat zijn pot was gebarsten, was het altijd verstandig en zakelijk geweest, maar nu hield het voet bij stuk en liet het zich niet door argumenten of excuses tot andere gedachten brengen. Het gaf zelfs niet toe toen de jongeman begon te smeken.’

‘Smeken?’ zei de koning smalend. ‘Wat een watje. Ik zou het eruit geranseld hebben.’

‘Jij waarschijnlijk wel,’ zei de prinses. ‘Maar dat was niets voor de jongeman. Hij kon er alleen niet goed tegen dat het hoofd niet meer met hem wilde praten, en toen hij op zijn “Welterusten” geen antwoord kreeg, kon hij niet in slaap komen. Ook het hoofd, dat weer op zijn oude vertrouwde plaats op het nachtkastje stond, deed geen oog dicht, maar dat had het vroeger ook nooit gedaan.’

‘Ik slaap soms ook slecht,’ zei de koning.

‘Dat weet ik,’ zei de prinses.

‘Maar bij mij komt het omdat ik te veel energie heb.’

‘Dat zal het zijn,’ zei de prinses. ‘De volgende morgen wilde het hoofd niet in zijn tas gestopt en meegenomen worden. “Ik wil ook weleens alleen zijn,” zei het. “We zien elkaar vanavond.”

“Verveel je je dan niet?” vroeg de jongeman.

“Ik bedenk wel iets,” zei het hoofd.

Terwijl de jongeman op kantoor aan zijn bureau zat, had hij de hele tijd jeuk aan het litteken in zijn hals. Het was geen echte pijn, maar het irriteerde hem toch zo dat hij er steeds weer met zijn handen aan zat. Op weg naar huis kocht hij bij een Vietnamese snackbar een portie vis met een onaangenaam ruikende saus, waarvan hij al bij voorbaat wist dat hij die niet lekker zou vinden. Hij wilde alleen het hoofd een plezier doen met de beschrijving van een ongewone smaak. Maar het hoofd luisterde nauwelijks en zei alleen dat hij voor hem geen moeite hoefde te doen.

“Wil je weten wat er vandaag op de zaak is gebeurd?” vroeg de jongeman.

“Nee,” zei het hoofd, “dat interesseert me niet.”

‘Wat was er dan gebeurd?’

‘Niets,’ zei de prinses. ‘Hij wilde alleen een praatje maken.’

‘Wat een eikel,’ zei de koning smalend.

‘De volgende dag deed het litteken echt pijn, een brandende pijn als van een snijwond. Maar in de spiegel in het personeels-toilet was niets opvallends te zien. ’s Avonds was het hoofd nog steeds zwijgzaam en reageerde het op alles wat de jongeman zei alleen met koele beleefdheid. Op de derde dag ...’

‘Wat is er eigenlijk met de moeder gebeurd?’ viel de koning haar in de rede. ‘Is die intussen gestorven?’

‘In het verhaal komt geen moeder voor.’

‘Jij windt je altijd meteen zo op,’ zei de koning.

‘Sorry,’ zei de prinses. Ze zocht op het plafond van de kamer naar haar vochtplek, maar kon hem niet vinden.

‘Het is al goed,’ zei de koning.

‘Op de derde dag was de pijn niet meer te harden, maar in de spiegel was nog steeds niets te zien. Het litteken zag niet eens rood. “Denk je dat ik naar de dokter moet?” vroeg de jongeman toen hij ’s avonds thuiskwam.

“Dat is niet nodig,” antwoordde het hoofd. “Morgen is het over.”

En inderdaad: toen de jongeman de volgende morgen wakker werd, was de pijn verdwenen. Hij voelde zich zelfs merkwaardig licht. Pas toen hij wilde opstaan, merkte hij dat er nog steeds iets niet in orde was. Zijn spieren wilden hem gewoon niet gehoorzamen. Hij was als verlamd.

“Daar zul je aan moeten wennen,” zei het hoofd.

De stem kwam van een ongewone kant. De jongeman wilde zich omdraaien, maar dat ging niet. “Ik kan me niet bewegen,” zei hij geschrokken.

“Natuurlijk niet,” zei het hoofd.

En toen kwamen er twee handen, die hem links en rechts bij zijn slapen pakten en optilden. Ze tilden hem gewoon op en zetten hem op het nachtkastje.

Vandaar kon hij de kamer overzien. De filmposter aan de muur. De slordig over een stoel gegooide kleren. Het bed. En in het bed lag ...'

De prinses pauzeerde even.

'Wat lag er in het bed?' vroeg de koning ongeduldig.

'Hijzelf,' zei de prinses. 'Of in elk geval zijn lichaam. Het sterke lichaam van een jongeman. Met een klein litteken aan de rechterkant van zijn hals.'

'Aan de linkerkant,' zei de koning, die op zulke details lette.

'Nee,' zei de prinses, 'aan de rechterkant. Maar dat viel hem pas later op. Nu was er iets anders waar hij veel te erg van schrok. Het lichaam had een hoofd en dat hoofd knikte naar hem en zei: "Het is leuk om een lichaam te hebben."'

'Dat was ...?'

'Ja,' zei de prinses. 'Ze hadden van plaats geruild. Nu zat de jongeman op het nachtkastje vast en het hoofd rekte in bed zijn lichaam uit. Toen het wilde opstaan, viel het bijna op de grond. Zo'n lichaam is niet makkelijk te sturen als je dat niet gewend bent. Maar het hoofd leerde snel.'

'En de man?'

'Die wachtte elke dag op het nachtkastje en hoopte dat zijn hoofd hem iets interessants te vertellen zou hebben. En dat het hem misschien een keer mee zou nemen, in zijn bowlingtas.'

De vochtplek op het plafond was een vlek. Verder niets.

'Eén ding zou ik graag weten,' zei de koning. 'Wat zou het hoofd meegemaakt hebben in de week dat het verdwenen was?'

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.